

نیچینفاوت میان «میمزی» و «دیمدنی سنی» اهمیت پیدا می‌کند. میمزی درباره محتوایی است که اساساً اجازه نمایش پیدا می‌کند اما دیمدنی سنی، حق انتخاب مخاطب را به رسمیت می‌شناسد. ممکن محتوایی برای بزرگسالان قابل نمایش باشد اما الزاماً برای کودکان و نوجوانان مناسب نباشد. در چنین شرایطی، حذف صحنه یا جلوگیری از اکران عموماً تمهیدی تازه‌حل نیست بلکه اطلاع‌رسانی دقیق به خانواده‌ها می‌تواند بخشی از راه‌حل باشد که برخی الفاظ یا شیوخی‌ها، مناسب فرزندانشان نیست در حالی که بسیاری از فیلم‌های کمدی یا تبلیغات «مفرح و خانوادگی» به مخاطبان معرفی می‌شوند. در چنین شرایطی، مسئولیت تنها بر دوش خانواده نیست؛ سینما، سامانه‌های فروش بلیت و نهادهای متولی اکران نیز باید اطلاعات روشنی درباره مخاطب هدف فیلم ارائه‌کنند.

وقت آن رسیده که در سینمای ایران، «کمدی» دیگر به‌طور خودکار مترادف «خانوادگی» تلقی نشود و خانواده حق دارد بداند فیلمی که برای خندیدن انتخاب کرده، دقیقاً برای چه سنی ساخته شده است. در واقع دیمدنی سنی قرار نیست آزادی تماشای فیلم را محدود کند بلکه قرار است انتخاب را آگاهانه‌تر کند. اگر فیلمی برای بزرگسالان ساخته شده، بهتر است این موضوع صریح‌تر پیش از ورود مخاطب به سالن مشخص باشد. کمدی می‌تواند برای همه سنین باشد، اما «کمدی بودن» به‌تنهایی دلیلی برای «همه‌سن بودن» نیست.

بلامرضاً گنج بخش - رئیس ثبت اسناد و املاک بردسکن

[illegible]